

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Πέμπτη τοῦ Νοεμβρίου καὶ δεκάτη
καὶ ἀρχίζῃ ἡ Βουλγαρία νὰ φρυάττη.

Χίλια καὶ δεκατέσσερα καὶ μετὰ τὰς ἀκόμῃ,
τῶν Πρεσβευτῶν τῶν Ἰταλῶν συγκέντρωσις στὴν Ρώμῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος

Π. — Καὶ πότε λὲς ὁ πόλεμος αὐτὸς πῶς θὰ τελειώσῃ;
Φ. — Ὅταν' στὰ πόδια νικητὰς καὶ νικημένους λῶσῃ.
Π. — Ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ;
Φ. — Κανεὶς καλὰ δὲν ξέρει,
γιὰ τοῦτο ξένοιαστος καὶ οὐ ξαπλῶνον' στὸ μεντέρι,
καὶ χεῖρε τὰ γένεια σου καὶ στρίβε τὸ μουστάκι σου,
καὶ βλέπε τὸ σπητάκι σου.

Γιὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου
μὴ ρωτᾷς, ἀγαπητέ μου,
καὶ μὴ δίνῃς μιὰ πεντάρα
γιὰ τοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα.

Σὰν διάνοια βαθεῖα
φιλοσόφει καὶ μὴ φρίττης,
καὶ μὴ γίνεσαι Πυθία
καὶ μετὰ Χριστὸν προφήτης.

Ἦμνει κάθε φαταούλα
καὶ ὅλα χάλαστα καὶ βάρτα,
μὴ ρωτᾷς γιὰ τὸν Βιστούλα,
μὴ ρωτᾷς καὶ γιὰ τὸν Βάρτα.

Μάχη λὲν πῶς θὰ γενῇ
πρὸ καιροῦ στὴν Κρακοβία,
ὅμως πάλ' οἱ Γερμανοὶ
ἀπειλοῦν τὴν Βαρσοβία.

Δὲν μπορῶ ποσῶς νὰ κρίνω
τὰ συμβαίνοντα, βουβάλι,
μὰ καὶ τὸ Πρεμύζλ ἐκεῖνο
ἔβγηκε μὲς στὴ μέση πάλι.

Ἄρης καίει φλογοβόλος
τὰ χωράφια καὶ τὰμπέλια,
σπέρνει ξίφη, σπέρνει κρᾶνη.

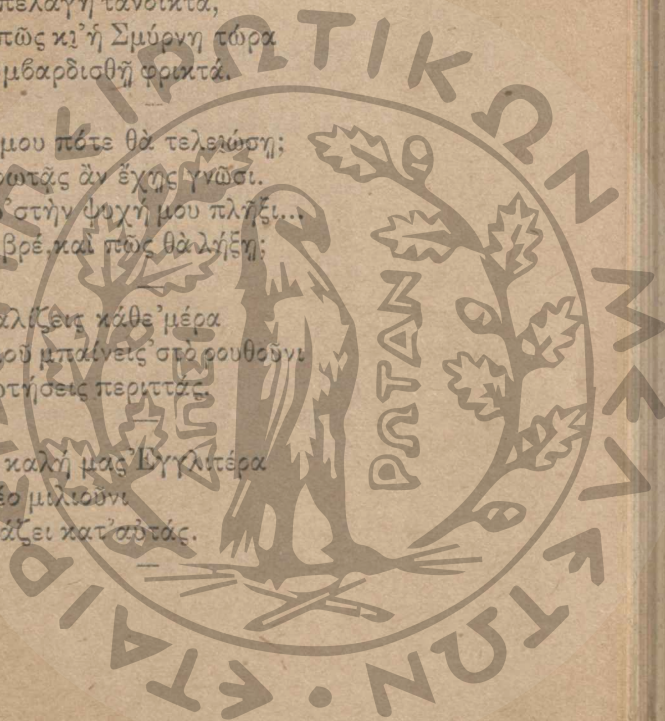
Κι' ἐσσυμαχικὸς ὁ Στόλος
κάθεται στὰ Δαρδανέλια
καὶ ὅλο νηοφίαις κάνει.

Τὶ φουρτοῦνα καὶ τὶ μπόρα
στὰ πελάγη τάνοικτά,
λένε πῶς καὶ ἡ Σμύρνη τώρα
θὰ βομβαρδισθῇ φρικτά.

Π. — Ἦπές μου πότε θὰ τελειώσῃ;
Φ. — Μὴ ρωτᾷς ἂν ἔχῃς γνῶσι.
Π. — Ἐχῶ στὴν ψυχὴ μου πλῆξι...
πότε, βρέ, καὶ πῶς θὰ λήξῃ;

Φ. — Μὲ ζαλίζεις κάθε μέρα
καὶ μοῦ μπαινεὶς στὸ ρουθόνι
μ' ἐρωτήσεις περιττάς.

Κι' ἡ καλὴ μας Ἑγγλετέρα
ἐνα νέο μιλιοῦνι
ἐτοιμάζει κατ' αὐτάς.

Ποῖος εἰρήνην, πατριώτη,
μπορεῖ σήμερα ν' ἀκούσῃ;
ποῖος εἰρήνην τραγουδᾷ;

Νὰ καὶ Ζηλανδοὶ καὶ Σκῶτοι,
καταφθάνει καὶ λεφθοῖ
μέσ' ἀπὸ τὸν Καναδά.

Π.— Μ' ἀπελπίζεις, Φασουλῇ,
μ' ὅσα νέα φλυαρεῖς.

Φ.— Τρὶς ἄλλοί σου, τρὶς ἄλλοι,
ἀν εἰρήνην καρτερῆς.

Π.— Ἐχω πλῆξι, χλεμπονιάρη,
καὶ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ,
κί' ὅπου τοῖχος καὶ ντοβάρι
τὸ κεφάλι μου κτυπῶ.

Φ.— Κτύπα το σὰν δὲν βαρρῆσαι, κτύπα το νὰ μαλακώσῃ,
κτύπα το νὰ βάλῃ γυνῶσι.

Π.— Πότε δὲν θὰ βλέπω γύρω τοῦ πολέμου χασαπιὰ
καὶ τὸν Ὑπρ καὶ τὸν Βιστούλα δὲν θὰ τοὺς ἀκούω πιὰ;

Φ.— Ἴσως τέλος νὰ δοθῇ, στοὺς πολέμους μετὰ χρόνους
ὅταν γέροντας ἰδῇς τοὺς θηλάζοντας ἐγγόνους.

Π.— Φασουλῇ, μοῦ φέρνεις ζάλη,
Φασουλῇ, θὰ μὲ τρελλάνῃς...

Φ.— Πόλεμο κί' οἱ παπαγάλοι
τραγουδοῦν τῆς Κεϋλάνης.

Πιθανὸν μὲ τὸν καιρὸ,
Περικλέτο κουτομόη,
νὰ μπουν μέσα' στὸ χορὸ
τοῦ πολέμου κί' Ἐσκιμῶι.

Π.— Ὅσο πᾶς, βρὲ Φασουλῇ,
μ' ἀπελπίζεις πιδι πολὺ.

Φ.— Θάρρος θάρρος, πατριώτη,
μὴ' ῥωτᾷς κανένα μάγον
καὶ κανένα Τειρεσίαν.

Ἴσως ἔλθουν κί' Ὅττεντότοι
καὶ πλῆθος ἀνθρωποφάγων
ἀπὸ τὴν Πολυνησίαν.

Π.— Σῶπα πιὰ, βρὲ τραγογένη,
καὶ μοῦ πῆρες τὸ μαγλό...

Φ.— Τί φυλαῖς θάλλθουν καὶ γένη
ἀπὸ γῆ κί' ἀπὸ γιάλο.

Καὶ μοῦ λένε πῶς μετ' ἄλλων
θὰ κατέλθῃ, Περικλέτο,

κί' ἓνα πλῆθος Καννιβάλων
κἂν τοῦ χρόνου κἂν καὶ φέτο.

Π.— Φοῖξον οὐρανὸν καὶ γῆ,
κί' ἂν μᾶς ἔλθουν κί' ἐδῶ πέρα,
ποῖα φρίκη!.. σὰν φαγὶ
θὰ μᾶς τρῶνε νύκτα' μέρα.

Φ.— Ἴσως καὶ Κινέζων σμῆνος
'στὸν ἀγῶν' ἀναμιχθῇ,
ἴσως κί' ὁ Τσὶν Τσὶν ἐκεῖνος
μετὰ τῆς Ἀντάντ ταχθῇ.

Ἴσως σταῖλουν κί' οἱ δρὸ Πόλοι
ἓνα πλῆθος τέρατα,
ἴσως ὅμως καὶ διαβόλοι
νὰ λθουν με κέρατα
μέσ' ἀπὸ τὰ πέρατα.

Τί σὲ μέλει, κουτεντέ μου,
γὰρ τὸ τέλος τοῦ πολέμου;
Γιατὶ τόσοσ κοπετός;
γιατὶ θλίψεως νεφέλη;
ὁ ψευτόκοσμος αὐτὸς
ἄς σκοτώνεται σὰν θέλῃ.

Ὁ καθεὶς ἀφέντης εἶναι, Περικλέτο στραβοκάνη,
καὶ πολέμους νὰ κηρύττῃ καὶ τὸ γούστο του νὰ κᾶνῃ.
Μήπως τάχατε' ξοδεύῃς; μήπως χάνῃς αἷμα στάλα;
μήπως σκάζῃ κί' ἐδῶ πέρα νέου πυροβόλου μπάλα;
μήπως πέφτῃ ξαφνικὰ καμμιὰ μπόμπ' ἀεροπλάνων
'στὸ πτολίεθρον αὐτὸ τῶν κλεινῶν ἰσοτεφάνων;

Ἡ Πατρίς μας ἡσυχάζει
δίχως πύρινη ματιὰ,
καὶ σὺ κάνε μόνο χάξι
μὲ τὴν γύρω μας φωτιά.

Ὅποιος θέλει σκοτωμοὺς
καὶ θανάτους καὶ λιμούς,
ἄς σκοτώνεται σὰν βλάξ,
ἄς πεθαίνῃ κί' ἄς λιμώττῃ,
κί' ἄς τὸν ρίχνουν πύξ καὶ λάξ
κατὰ γῆς, βρὲ πατριώτη.

**Παραίνεσις τοῦ Φασουλῇ
'στὸν βλάμη του τὸν προσφιλῇ.**

Π.— Τοῦ κάκου, Φασουλῇ, ῥωτῶ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο
πότε θὰ πάψῃ τὸ κακὸ τοῦ κόσμου τὸ μεγάλο,
τοῦ κάκου πνεύματα καλῶ τῶν προφητῶν πολλάκις.

Φ.— Μὴ φαίνεσαι βλακέντιος καὶ κουφιοκεφαλᾶκης.

**Εὐζωνος με Βουλγάρους φορτωμένος
κί' ὁ Φασουλῇς 'στὰ γέλορα λιγωμένος.**

Μὴ σὰν ἐμβρόντητος κυττᾷς,
κί' ὅσους προφήτας κί' ἂν ῥωτᾷς
καὶ μάγους καὶ Χαλδαίους
ἀληθινὰ σπουδαίους,
μὰ δὲν θ' ἀκούῃς τίποτα, ξυλένις κουτομόγια,
παρὰ μονάχα λόγια.

Π.— Περνοῦν ἐμπρὸς' στὰ μάτια μου Δραγόνι καὶ Κοζά-
Φ.— Πολλαῖς φοραῖς ἐρώτησα κί' ἐγὼ τὸ τραπεζάκι [κοί-
πότε θὰ λείψῃ ἡ φοβερὴ τοῦ χαλασμοῦ τρομάρα,
ὅμως καὶ τοῦτο, Περικλῆ, τῶπιασε βουδαμάρα.

Γιὰ τοῦτο στόλιζε καὶ σὺ μὲ δάφνας τοὺς κροτάφους
καὶ σύχναζε σὲ θέατρα καὶ κινηματογράφους,
ξάπλωνε καὶ 'στὸ Σύνταγμα καὶ κάτω' στὴν Ὀμόνοια,
κί' ἂν σὲ πειράζουν κάποτε πολεμικὰ δαιμόνια,
ἐξόρκιζε τα, Περικλῆ, μ' ἐξορκισμοὺς προχείρους
νὰ πᾶνε' στῶν Γαδαρηνῶν τοὺς ἀκαθάρτους χοίρους.

Γιὰ ξέναις ἐννοιαῖς μὴ' ῥωτᾷς,
γιὰ ξένους πόνους μὴ' ν πονῆς,
καὶ μὴ μετέωρος πετᾷς
σὲ κόσμους πολεμομανεῖς.

Σὺ τὴν οὐδετερότητα νυχθημερόν κοπάνᾳ,
ἐδῶ καθ' ἑλ' ἀκίνδυνα πετοῦν τάεροπλάνᾳ,
καὶ μόνο ταυτοκίνητα τρέμε κουτεντιάδῃ,
καὶ γὰρ ψυχὰς προΐαψαν ἰφθίμους εἰς τὸν Ἀδῆ.

Μὴ γιὰ ξένους ἀνησύχει,
μὴ σὲ μέλη γιὰ τὴν τύχη
ξένης ἀνθρωπότητος.

Πρῶτ', δράδῳ, μεσημέρι,
τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι
τῆς οὐδετερότητος.

Π.— Πάψε πρὶν σὲ μπαγλαρώσω.
Φ.— Μὴ ποσὼς ἀδημονῆς
κί' ἂν κυττάζῃς κάθε τόσο
νὰ ρχωνται καὶ ὁμογενεῖς
ὁψεως ἐλεεινῆς.

Κί' ἂν μᾶς ἔλθαν καραβάνια κί' ἂν μᾶς ἔλθουν κί' ἄλλ' ἀκό-
καὶ μὲ πρόσφυγας γεμίσουν τῆς Ἀθήνας δλ' οἱ δρόμοι, [μὴ
ἔχει τὸ Κουβέρτο γρόσα
καὶ γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα.

Κί' ἐγὼ, φίλε μου, τὴν σάσιν
τοῦ Λευτέρη τὴν ἐγκρίνω,
καὶ πρὸς ἀσφαλείας δρᾷσιν
πάντα θὰ τὸν παροτρύνω.

Καὶ σὰν ἄλλος Ἰσοκράτης πρὸς Δημόνικον κί' ἐγὼ
θὰ τοῦ κάκου παραινέσεις καὶ θὰ τὸν καθοδηγῶ
'στὴν ὁδὸν τὴν οὐδετέραν,
τὴν πασῶν ἀσφαλεστέραν.

Μὴ καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο, δυστυχίας ἐνθυμοῦ,
 κι' εὐχου πάντα μετ' ἐμοῦ
 καὶ μεθ' ὅλων τῶν ἐν τέλει
 ἀνωδύνως ἀσφαλῆ
 καὶ γιὰ μᾶς ἐπωφελῆ
 στυγερῶν πολέμων τέλη.

Τὴν ὑγείαν σου μὴ φθείρης,
 μὴν κουράζῃς τὸ μυαλό σου,
 κι' ὁλοένα σὰν Φακίρης
 κύτταξε τὸν ἀφαλὸ σου.

Μὲ τῶν ἄλλων τὸν ἰδρώτα
 νὰ κερδίζῃς πάντ' ἀκόπως,
 καὶ νὰ μένῃς σὰν καὶ πρῶτα
 εὐτυχὴς ὁμφαλοσκοπός.

Μὰ πῆγαινε καὶ στὴ Βουλὴ, προσφιλεστάτη κάρρα,
 ὅπου τὰ Νομοσχέδια τὰ κουβαλοῦν μὲ κάρρα.
 Συζήτησις καὶ πόλεμος ρητόρων εὐφραδῶν,
 βλέπεις τὰ Νομοσχέδια νὰ πέφτουν βροχηδόν,
 καὶ νὰ πηγαίνης νὰ τὰ κοῦς συχνὰ μὲ τὴν κυρία σου,
 γιὰτὶ σ' ἐκείνα μοναχὰ θὰ βρῇς τὴν σωτηρία σου.

Στοῦ νέου Διομήδη τὰ πλούτη νὰ πιστεύῃς,
 ἐν τοῖς τοῖς ὅμως μάθε πρὸ πάντων νὰ νηστεύῃς.
 Προσπάθει τὸ στομάχι νὰ τῶχῃς νησιτικό,
 συνείθισε ν' ἀντέχῃς σὲ χρόνους συμφορᾶς,
 κάνε καμμία βόλτα κι' ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ
 νὰ μάθῃς ἂν μᾶς ἦλθε τῶν Γάλλων ὁ παρᾶς.

Κι' ἂν ἦλθε τί χαρά μας!..
 κανένα δὲν ψηφᾶμε,
 κι' ἐμεῖς μὲ τὸν παρᾶ μας
 θὰ πινοῦμε καὶ θὰ φᾶμε.

Μὴ σὲ γελοίων καὶ σαχλῶν προσέχεις χλευασμοὺς
 καὶ τρύφα σὲ Πιτσούνηδων προῦπολογισμοὺς.
 Αὐτὰ σοῦ λέω, Περικλῆ, νὰ κάνῃς ὅπως κι' ἄλλοι,
 ἂν θέλῃς νάχῃς ἡσυχὸ τὸ κλοῦβό σου κεφάλι.

Π — Δὲν θὰ μὲ νοιάζῃ γιὰ φρικτὰ πολέμων γεγονότα,
 κι' ἐγὼ θὰ κάνω, Φασουλῆ,
 κάθε δική σου συμβουλὴ
 ἀφοῦ σὲ δεῖρω πρῶτα.

Διάφορα μηνύματα εἶδος τηλεγραφήματα.

Ἡμέρα μία δὲν περνᾶ χωρὶς κι' ἡ Βουλγαρία
 οὐδετερότητ' αὐστηράν στὸν κόσμον νὰ κηρύξῃ,
 ἡμέρα τώρα δὲν περνᾶ χωρὶς σὰν πρὶν ἀγρία
 μὲ τοὺς Κομητατζήδες τῆς τὰ δόντια νὰ μᾶς τρίξῃ.

Ἡμέρα μία δὲν περνᾶ
 χωρὶς νὰ μᾶς τερᾷ ξῆ,

καὶ στὴν ὑψήλιον τρανὰ
 τὰ δίκηα τῆς νὰ κράξῃ.

Ἡμέρα μία δὲν περνᾶ χωρὶς νὰ μᾶς εἰπῇ
 ποῖα θέλει καὶ δὲν θέλει,
 καὶ νὰ πηδᾷ στουπὶ
 σὲ μπαρουτιοῦ βαρέλι.

Καὶ φωνάζει καὶ φωνάζει πῶς ἐνόπλως οὐδετέρα
 κατὰ πάντα θ' ἀπομείνῃ
 στοῦ πολέμου τὸ καμίνι,
 κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τῆς λένε τὴν κακὴ ψυχρὴ τῆς μέρα.

Οὐδετέρα ξεφυσᾷ,
 καὶ σὰν πρὶν ἀρειμανία
 ξεφωνίζει καὶ λυσσᾷ:
 θέλω τὴν Μακεδονία.

Κάθε μέρα διαλαλεῖ
 σὲ Φραγκιὰ κι' Ἀνατολὴ
 κάστανά πῶς δὲν χαρίζει.

Κι' ὅπως λένε τοῦτοι κι' ἄλλοι
 τῆς κλεινῆς Ἀρκιούδας πάλι
 παλαμῆδα τῆς μυρίζει.

Καὶ τῆς Ἀντάντ οἱ σύμμαχοι μᾶς συμβουλεύουν τώρα:
 πρέπει καὶ σεῖς νὰ κάνετε στοὺς γείτονάς σας δῶρα.
 Γενναία παραχώρησις κι' ἐκ μέρους σας ἂς γίνη,
 ἀνάγκη σὰν οὐδέτεροι ν' ἀνταμειφθοῦν κι' ἐκεῖνοι.
 Κι' ἐμεῖς τοὺς Ἀρκουδιάρηδες πολὺ τοὺς συμπαθοῦμε
 καὶ νὰ τοῦς συμβιδάσωμε μαζὶ σας προσπαθοῦμε.

Ἀλλὰ δὲν συμβιδάζονται χωρὶς ἀνταμοιβήν,
 καὶ μᾶς γυρεύουν τὰ καὶ τὰ
 καὶ βάζουνε ξεφωνητά,
 κι' ἀπλόνουν τὰ ξεράδια τῶν στοῦ ξίφους τὴν λαβήν.

Καὶ τοῦτοι στὸν ἀγῶνα μας συντρέχουν οὐδετέρως,
 κι' ἐλάτε δώστε τους καὶ σεῖς ὅποιο ζητήσουν μέρος,
 γιὰτὶ, καθὼς τὸ βλέπετε, τοὺς ἐπίασε μανία
 καὶ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουνε χωρὶς Μακεδονία.

Ἐκείνη πάλι σήμερ' ἀρρώθηκε στὸν νοῦ τους
 κι' ἂς γίνη παραχώρησις κι' ἐκ μέρους σας σὲ τοὺς τοὺς,
 κι' ἐμεῖς θὰ σᾶς ἀφήσωμεν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
 νὰ κατοικήτ' εὐδαίμονες τὴν γῆν τῶν Ἑσθενῶνων.

Μὲ τέτοιαις γλύκαις λιγερὴ μᾶς κάνουν κατινάδα
 καὶ τῆς Ἀντάντ οἱ σύμμαχοι κι' αὐγὴ δὲν ξημερώνει
 χωρὶς οὐδετερότητα νὰ σκοῦς ἡ φιλενάδα,
 πούχει παντοῦ συμπάθειαις καὶ μπάμπι στὴν Κορώνη.

Καὶ στοὺς Βουλγάρους ἀμοιρῇ,
 ἐμπρός, παιδιὰ, κι' εὐὰν εὐοί.
 Οὐδέτεροι καιροσκοποῦν μὲ τὴν ἐντιμότητα,
 κι' οἱ νέοι μας οἱ γείτονες
 τῶν πρὶν γειτόνων κρείττονες
 τὸν Νικολῆ μας ἔζαλσαν μὲ τὴν οὐδετερότητα.